

השבוע החלה הספירה לאחור של המילחמה הבאה: לא נגד סוריה, אלא נגד ירדן

מילחמת-הלבנון טרם נגמרה. תזכור רת טראגית לכך ניתנה השבוע לשתי מישפחות בישראל, שאיבדו את יקירי הן במלחמה האבודה, ששום סוף לה לא נראה עדיין באופק, כגלל רפיון הרוח של הממשלה, שאינה מסוגלת להחליטה חותכת וסופית. אך באותה השעה כבר החלה השבוע הספירה לאחור לקראת המלחמה הבאה.

לא תהיה זאת מלחמה כסוריה. אף שראשי מערכת הביטחון אוהבים לר"כר על עצמתה הגוברת של סוריה, כחלק מן המערכה התעמולתית למניעת קיצוצים בממלכתם, אין כל חשש למלחמה ישראלית-סורית. מאז 1976 קיים למעשה שיתוף-פעולה ישראלי-סורי אמין, מדיני וצבאי, נגד האוייב המשותף של שתי הממשלות: אש"ף. ההרפתקה חסרת-הגיבון של אריאל שרון, שתקף את הסוריה בלבנון בינוי 1982, הסתיימה במהרה. שר הביטחון הנוכחי, יצחק רבין, הוא חסיד ותיק ונמרץ של הנבית הישראלית-סורית הסמויה.

המלחמה הבאה תהיה נגד ירדן. מיפקדות אש"ף. תחילה זה נשמע כקוריוז. אריאל שרון, ואחריו שורה של אישים פוליטיים וצבאיים, החלו משמיעים אימים סתומים נגד ירדן.

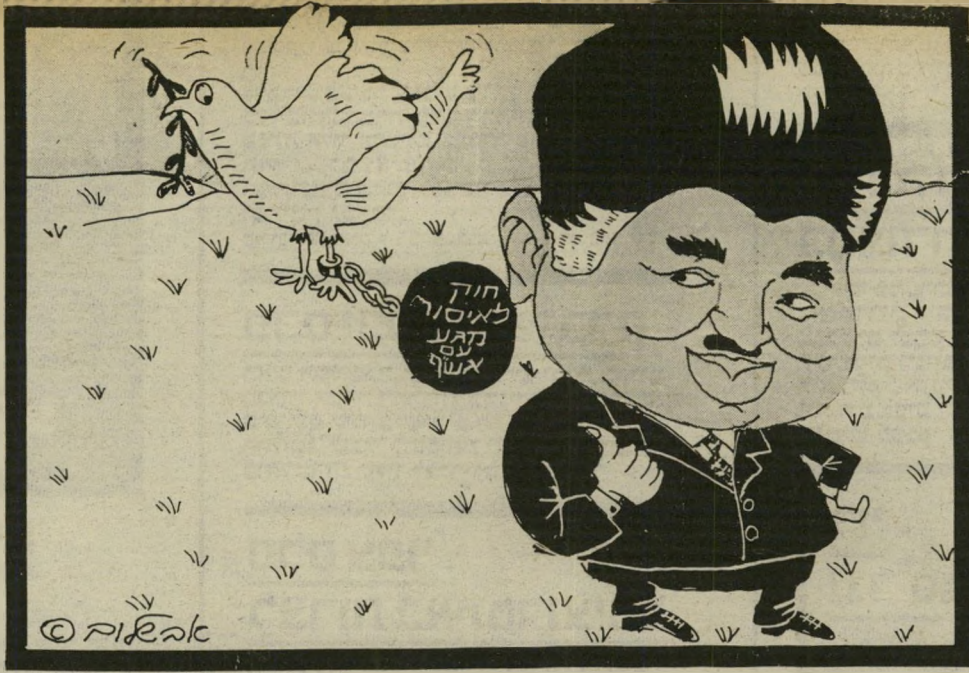
דובר על "העברת מיפקדות המחב"ל" לים" לירדן, על "מסירת הוראות ממפי" קרות אלה למחבלים ביהודה ושומרון", כדי להביא להגברת הטרור.

שום הוכחה לטענות אלה לא הובאו לידיעת הציבור. המיפקדות שעליהן מדובר אינן אלא משרדי אש"ף. בירדן

הם משתמשים באותן הסיסמות עצמן. וכשם ששרון וחבריו הטיפו למלחמה בלבנון כמשך שנים, בעקשנות וברבי קות במשימה, עד שהרסו כל התנגדות לכך, כן הם מתחילים עתה במאמץ חדש לגרור את המדינה אל מעבר לירדן. המלחמה תתחיל כ"פעולות" תגמול" ומיבצע יקומנרו, כמו בלבנון, כדי להביא לתגובת-שרשרת.

תגמול" ומיבצע יקומנרו, כמו בלבנון, כדי להביא לתגובת-שרשרת. תגמול" ומיבצע יקומנרו, כמו בלבנון, כדי להביא לתגובת-שרשרת. תגמול" ומיבצע יקומנרו, כמו בלבנון, כדי להביא לתגובת-שרשרת.

אתם המניעים פועלים עתה. הכר

"נראה איך שתעוף עכשיו!"

על הצעת-החוק, שהתקבלה השבוע בקריאה סופית ביום האחרון של מושב הכנסת.

נגד גזענות וערבים. אפשר היה לקשור את החוק הזה גם לבדיחה אחרת, על הישראלי האומר: "אני שונא שני דברים — גזענות וערבים" כי החוק הקרוי חוק יסוד: הכנסת (תיקון מס' 12) יכול היה להיקרא גם "חוק נגד הגזענות והערבים."

לפי החוק ניתנת עתה בידי ועדתי הנבחרות המרכזית — המורכבת כולה מעסקני-מפלגות, מלבד היו"ר — לפסול רשימה המוגשת לבחירות לכנסת, אם יש "במטרותיה או במעשיה, במפורש או במשמע" אחד מאלה:

● "שלילת קיומה של מדינת ישראל כמדינת העם היהודי."

● "שלילת האופי הדמוקרטי של המדינה."

● "הסתה לגזענות."

בכלי-התיקשות הוכלטו רק שתי ההגדרות האחרונות, ועל כן תואר ח"י קוק זה כחוק נגד הגזענות, שמטרתו היא לגרש את מאיר כהנא מן הכנסת. אך העוקץ חבוי דווקא בהגדרה הראשונה.

איזה יהודים? בהצעת-החוק המ"קורית דובר על קיומה של מדינת ישראל בהתאם למגילת-העצמאות. זה היה סביר, כי מגילת-העצמאות אינה מדברת רק על כך שישראל היא "מדינה יהודית", אלא קובעת גם כפי"רוש שישמור בה שיוויגן מוחלט בין האזרחים, בלי הכרל גזע ודת. אזכרה בה גם החלטת האו"ם, שקבעה כי הארץ תחולק בין מדינה יהודית ומדינה ערבית.

דווקא משום-כך הוחלט, בין ה"קריאה הראשונה והשניה, לשנות את הנוסח, ולדבר על "מדינתו של העם היהודי".

זהו ניסוח סתמי במכוון, שאין לו אה ורע בחוק הישראלי, או בחוק של כל מדינה אחרת בעולם. מה זה "העם היהודי"? האם הכוונה היא לעם היהודי בישראל, או לעם היהודי בעולם כולו? מהי זכותם של יהודי העולם, שאינם באים ארצה, כמדינה? מהו חלקם של 700 אלף האזרחים הערביים כמדינה שהם אזרחים בה? האם הם שותפים כמדינה? האם יש להם חלק כלשהו בה? ברור כי הנוסח שהתקבל שולל מן הערבים כל חלק ונחלה במדינת ישראל. הוא מתעלם לחלוטין מעצם קיומם — כאילו כבר ביצע מאיר כהנא את זממו.

בסנים ובחזין. זה לא בא במיקרה. כמה דוברים על חוק זה ועל חוקים אחרים שנדונו באותו היום) קבעו בפה מלא מעל הדוכן, כי המטרה היא להוציא את הערבים מן הכנסת, ובציקר את הרשימה המתקדמת לי"שלום.

תיקוותם: שהערבים לא ירצו לקבל נוסחה זו, השוללת כל זכות מעצמם, וכך יוכלו חברי ועדת-הבחיורת לשלול את זכותם להגיע לכנסת, וגם בית-המשפט העליון לא יוכל להושיע, מכיוון שיהיה כפוף לנוסח החוק.

באופן מידי היתה בהצעת-החוק מלכודת שניה: להקשות על הערבים את ההצבעה על החוק עצמו, הפוגע בגזענות של כהנא ובקורבנותיו הערביים כאחד. התוצאה:

● הרשימה המתקדמת נמנעה מן ההצבעה. כנאמו מטעם הסיעה לא שלל ח"י מתי פלר את ויקת המדינה לעם היהודי, אלא תבע כי יוגדר גם מעמד המיעוט הלאומי הערבי בתוכה.

● סיעת חד"ש (רק"ח) נמנעה אף היא.

● ח"כ מוחמד ותד ממפ"ם, שהכריז כי יבוא להצבעה ויימנע, לא נכנס כלל לאולם. חבריו במפ"ם הצביעו בעד החוק, וכך עשתה גם סיעת ר"ע.

● ח"כ עבר-אליוהאב דראושה הצביע בציינתות — בעד החוק.

שונה מן הפשע שעליו רובר לראשונה, ושגרם למהומות.

יתכן שצדקו החוקרים שטענו כי "החשודים לא היו הורגים את בני-הווג אילו זה היה זוג ערבי". אך גם כך אין זה אותו פיגוע חבלני יוום, שהצטייר בתיאור המקורי.

הטיפוה. גופה. בור. כמו במיק"רים חמורים קודמים, מתעורר כאן בכל חריפותו חלקה של העיתונות בליבוי יצרים ובהסתה לגזענות.

כמעט כל עיתוני ישראל שותפים לפשע זה. רבים מן העיתונאים וה"עורכים אינם מודעים לכך, אך רבים אחרים עושים זאת במודע ובכוונה תחילה, מתוך תיקווה כי ההסתה הגיו"ענית, ה"הולכת עכשיו בשוק", ותעזור להם להיחלץ מן המצב הכלכלי החמור, שכל העיתונות נתונה בו כיום.

דוגמה חמורה לכך נתן השבוע הצהרון חדשות, יום לפני התאבדותו של אחד מבעליו. אחד צבי גילת כתב כתבת-יועוה על "הפחד הגדול" — ושפר שמן על מדורה זו בקביעה כי "18 מיקרים דומים כעשר שנים: חטיפה. התעללות. גופה. שביל צדדי. בור. מערה..."

בין 18 המיקרים שמנה הכותב כלולים שמונה מיקרים שלא פוענחו עד היום. שממילא אין לגביהם שמץ של ידיעה לגבי מבצע הפשע, אם בוצע פשע. במיקרה אחד מתנהל מישפט, ולא היתה הרשעה. בין השאר כלולה ברשימה פרשת הרס קרמי, שאין שמץ של ראה לגבי הות רוצחיה, ופרשת החייל דויד מנוס, שלגביה אין אף הוכחה שנרצח בכלל. מאיר כהנא מנסה לרכוב לשילטון על גלי השינאה. אין הברז עקרונות בינו ובין עורכיי-עיתונים, המנסים להגביר את תפוצתם תוך יצירת הגל הזה.

בכנסת

הגמל והחחול

החוק הוא מלכודת. לכאורה

הופנה נגד מאיר כהנא,

אך חבויה בו בוינה

שונה לגמרי

ערכי אחד התרגו על הגמל שלו, שברח ממנו. בגבור ועמו נדר נדר: אם יתפוס את הגמל, ימכור אותו בדניר אחד.

לכסוף תפס הערבי את הגמל. או כאו אליו שכניו ותבעו ממנו לקיים את הנדר.

אמר הערבי: "אני מוכר את הגמל בדניר אחד, כפי שנדרתי. אך יש לי גם חחול, ואותו אני רוצה למכור באלף דינר. מי שרוצה לקנות את הגמל, צריך לקנות גם את החחול!"

את הסיפור הזה סיפר ח"כ מוחמד מיעארי לשיעמוז פרס. בעת הוויכוח

בהן את המדיניות של ישראל מחר. זוהי אחת הסיבות שהביאו אותו ל"כריתת הברית עם יאסר ערפאת, כדי להחיש את תהליך-השלום ולהקדים רפואה למכה.

מנוי וגמור עם רפואה הליכוד להקדים את המכה לרפואה. אילו המערה, הנגרר אחרי הליכוד ככל, לא עושה דבר כדי להחניק את התוכניות האלה בעורן באיבן.

עיתונות

שינאה, הסתה, תפוצה

עורכים ובתבים מלבים

את השינאה הגזענית

עלידי הפצת כזבים, לא

כולם עושים זאת בלי בוינה

רצה הוא רצה, ומעשה מגונה הוא מעשה מגונה. אלה הם מעשים נפש"עים, יהיה המניע להם כאשר יהיה. אולם מבחינת האווירה במדינה, יש חשיבות רבה למניע. שהרי אם מבוצ"עים מעשים כאלה על "רקע לאומני", הם שופכים שמן על מדורת השינאה הגזענית. העלולה להרוס את המדינה מבפנים (ראה יומן אישי).

על רקע זה יש חשיבות רבה לשני מיקרים, שבהם גרמו התיאורים הראשונים להתלקחות של יצרים — ורק לאחר מכן בא תיאור השינאה התמונה מעיקרה. כזב ומציאות. מיקרה אחד אירע לפני כמה שבועות, כאשר סיפר ילד, בנו של פעיל התנועה הגזענית "כך", כי נחטף עלידי "ערבי" באומי סכין בלב תל-אביב, הובא לפרדס, נפל קורבן למעשה מגונה, אך הצליח לבי"רות.

העיתונות פירסמה סיפור זה — אף שפרטיו היו תמוהים למדי — בלי כל ביקורת. נוצר גל של הסתה, שהעי"תונות רכבה עליו. השבוע הופרכה גירסה זו לחלוטין. בתי-המישפט קיבל גירסה אחרת, שכירה הרבה יותר (ראה עמוד 37). גם כך היה זה מיקרה חמור אך לא היה לו רקע לאומני. היה זה סיפור עגום — אך שיגרתי למדי — של עבריון מיני מופרע.

חמורה הרבה יותר היתה פרשת עפולה. גם במיקרה זה היו התיאורים הראשונים עשויים להביא להתלקחות גדולה של יצרינקם. נאמר כי הרוצ"חיים נטלו נשק ויצאו "להרוג יהודים". השבוע התגברה גירסה אחרת. הצ"עירים הערביים, כך הסתבר, הפתיעו את הווג, שהתבודד במקום נידח בחור"ש. שה הגבר התרגז, יצא ממכוניתו, איים על הנערים, וכנראה ממטיר עליהם גם קללות. הצעירים, שלא היו חמושים, נפגעו בכבודם, חזרו הביתה, לקחו נשק, חזרו למקום והרגו את בני-הווג. גם כך זהו פשע נתעם — אך הוא

שר שרון הספירה לאחור החלה

זת-המילחמה על ירדן באה מפני שנוצ"רה שותפות של ירדן ואש"ף למען משיאומתן מדיני, בו יפתח הדיון על עתיד הגדה והרצועה. לא הטרור מראיג את שרון, אלא דווקא תהליך-השלום. גם הצד השני מודע לכך. מאז 1981, כאשר נכנס אריאל שרון לתפקיד שר הביטחון, חושש המלך חוסיין מפני התקפה ישראלית על ירדן. איומי הפומביים של שרון במיבצע צבאי, שיביא להפלת המלך חוסיין (כביכול למען הקמת מדינה פלסטינית בירדן) עשו רושם עמוק על המלך. אין הוא מזולזל בשרון ובתוכניותיו, והוא רואה

אין כוחות מזוינים של אש"ף, מלבד היחידות הסדירות של "צבא-השיחרור הפלסטיני", הכפופות לצבא-ירדן ומי הוות חלק בלתי-נפרד ממנו מזה שנים רבות. כוחות אלה חשו ללבנון כאשר פלש צה"ל לשם. וחזרו לירדן אחרי הפניגו.

כל אנשי אש"ף בירדן נתונים כפיקוח חמור, וממשלת-ירדן אינה מניחה להם להפגין נוכחות מזוינת. (אותו המצב קיים גם בתוניסיה.) אך אותם הכוחות האפלים שדחפו למלחמה בלבנון, ובראשם אריאל שרון, רוחפים עתה למלחמה בירדן.